

zmateční stížnost pak v části té ze skutkových zjištění rozsudkových nevychází. Byl obžalovaný ve shodě s obžalobou uznán vinným podle první věty § 87 tr. zák., podle které se nevyžaduje, by se čin podniknutý ze zlomyslnosti nesl k provozu jízdy železniční nebo děl a podniků uvedených v § 85 c) tr. zák., jak se stěžovatel patrně domnívá. Stížnost není odůvodněna ani, když, připouštějíc, že nejde o mylné dovolávání se § 87 tr. zák., poukazuje k týmž výtkám, jež před tím vznesla proti domnělému odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 85 tr. zák. Namítá, že z výpovědi svědkyň O-ové a N-ové jest patrné, že zapálením slavníku nevzniklo nebezpečí pro život, zdraví a pro bezpečnost cizího majetku, poněvadž prý svědkyně výslovně potvrdily, že oheň nebyl veliký, byl lehce uhašen, takže ani hasiči nemusili zakročiti, nebezpečí nebylo, poněvadž požár byl ihned zpozorován a k jeho uhašení stačilo několik štandlíků vody, a vytýká takto rozsudku neúplnost podle § 281 čís. 5 tr. ř. proto, že k údajům svědků těch nepřihlíží. Leč rozsudek bere za podklad skutkového zjištění mimo doznání obžalovaného a přečteného trestního oznámení i výpověď svědkyně Kateřiny O-ové, a třeba že ji blíže neuvádí, jest patrné z povšechného odvolání se na prameny zjištění, že k jejím údajům přihlížel. Svědkyně tato sice uvedla, že nebezpečí tu nebylo, poněvadž byl požár ihned zpozorován, avšak včasné objevení a potlačení ohně, které bylo náhodné a na vůli a na činnosti obžalovaného nezávislé nemění nic na nebezpečnosti činu samotného, již by byl nabyt, kdyby nebylo včas zabráněno rozšíření ohně. Údaje svědkyně O-ové a N-ové o rozsahu ohně v době jeho zpozorování a o způsobu uhašení netýkají se skutečností rozhodných a nemění nic na skutkovém zjištění nalézacího soudu, že při způsobu zapálení (polití nábytku petrolejem) mohla býti ohrožena tělesná bezpečnost lidí i cizí majetek ve větším rozsahu. Zmateční stížnost dále namítá, že obžalovaný nezapálil majetek cizí, nýbrž svůj vlastní nábytek, pokud se týče věci, jichž byl spolumajitelem. Napadený rozsudek v této příčině uvádí jen, že obžalovaný zapálil nábytek ve svém bytě, a že jeho manželka byla spoluvlastnicí nábytku a bytového zařízení; že dalším spoluvlastníkem byl obžalovaný, rozsudek výslovně nepraví. Než, i kdyby tomu tak bylo, neměnilo by to nic na podřadění činu pod předpis § 87 tr. zák., ježto skutková podstata tohoto zločinu nevyklučuje, by čin ze zlomyslnosti nebyl podniknut po případě i výlučně na vlastním majetku pachatele, jen když jím bylo způsobeno podle jeho zlomyslnosti nebezpečnost pro cizí majetek v § 85 b) tr. zák. naznačené, což rozsudek zjišťuje způsobem náležitým jak po stránce objektivní, tak i subjektivní.

Čís. 3758.

Předmětem odstranění (pokažení, zničení, zbavení ceny, vzdání se) při trestném činu zmaření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. mohou býti jen takové věci nebo majetkové předměty, na něž lze podle příslušných předpisů vésti exekuci.

Ani předměty, na něž podle § 37 ex. ř. uplatňuje třetí osoba práva činící provedení exekuce nepřípustným, ani předměty z exekuce podle

§ 251 ex. ř. vyloučené nemohou býti předmětem trestného činu podle § 1 zák. o mař. ex.

I když dlužník takové zabavené předměty odstraní, jest zodpovědným po případě jen podle § 3 zák. o mař. ex., nikoliv podle § 1 zákona. Okolnost ta je důležitá i při zjišťování subjektivní stránky přečinu (přestupku) podle § 1 zákona, zda měl pachatel vůbec úmysl zmařiti uspokojení věřitele, jednal-li jen v domnění, že vymáhajícímu věřiteli vůbec nepřísluší právo na konkrétní exekuční úkon, či zda jen chtěl zabavené věci odstraniti, by úřad nemohl s nimi nakládati.

Pro otázku, zda předmět jest z exekuce vyloučen, jest rozhodnou již ona skutečnost o sobě, aniž je třeba, by dlužník byl závčas vyrozuměn o vyloučení exekučním soudem.

Okolnost, že dlužník učinil před prodejem věcí návrh na vyloučení věcí z exekuce (vyzval svého zástupce, by tak učinil), může po případě, i kdyby tu objektivně nebylo předpokladů § 251 ex. ř. (čís. 6) míti význam pro posouzení subjektivní stránky jeho činu.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Zm I 589/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem maření exekuce podle § 1 zákona z 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek uznává obžalovaného vinným přečinem podle § 1 zákona o maření exekuce, spáchaným tím, že za exekuce již vedené a jemu hrozící v úmyslu, by zcela nebo z části zmařil uspokojení své věřitelky Marie N-ové, odstranil předměty majetkové, a to 1. zabavené předměty (dva stolky se zrcadlem, niklový aparát na ohřívání vody a niklový přístroj na vysoušení vlasů (Föhn) v ceně 950 Kč, 2. prodal krám za 37.000 Kč (v tom jest zahrnuta i cena zabavených předmětů uvedených pod 1.), při čemž způsobená škoda převyšovala 2.000 Kč. Zmateční stížnost vytýká rozsudku vadnost podle § 281 čís. 4, 5 a 9 b) tr. ř. Rozsudek prý nepřihlíží k zodpovídání se obžalovaného, že zabavené předměty v době výkonu exekuce patřily jeho bratrovi, kterážto skutečnost jest prý patrná i ze zájemního protokolu. Jest správné, že tato okolnost, kdyby tvrzení stížnosti odpovídalo skutečnosti, byla by rozhodná, any předmětem odstranění (po případě pokažení, zničení, zbavení ceny, vzdání se) při trestném činu maření exekuce podle § 1 zák. o mař. ex. mohou býti jen takové věci nebo majetkové předměty, na něž lze podle příslušných předpisů vésti exekuci; cizí právo vlastnické, uplatňovatelné podle § 37 ex. ř., činilo by v souzeném případě provedení oné exekuce nepřipustným. Leč tyto námitky zmateční stížnosti nemají vůbec opory ve spisech. Ohledně čtyř zabavených předmětů uvedl obžalovaný při hlavním přelíčení, že ihned po zájmu dal poukaz

svému právnímu zástupci, by je vyloučil ze zabavení, ježto jich potřeboval k provozování obchodu, že však žádost byla podána teprve po prodeji obchodu; za stržené peníze zakoupil si prý nový obchod na S., kde jest také jeho holičské zařízení. Učinil pak návrh na výslech Dra Viktora M-ů, že dal příkaz k vyloučení předmětů těch z exekuce již v červenci, tedy před pozdějším jich prodejem, dále na výslech Dr. F-a a na opatření spisů magistrátu, že od 1. ledna 1929 provozuje novou živnost. Návrhy ty byly nalézacím soudem zamítnuty jako nerozhodné a zmateční stížnost vytýká rozsudku, že tímto mezitímním nálesem bylo znemožněno soudu, by důkladně objasnil a spolehlivě zjistil okolnosti důležité pro posouzení subjektivní stránky činu kladeného stěžovateli za vinu. Výtka jest odůvodněna. Jak již bylo uvedeno ohledně předmětů, na něž podle § 37 ex. ř. třetí osoba uplatňuje taková práva, která činí provedení exekuce nepřipustným, ani předměty z exekuce podle § 251 ex. ř. vyloučené, nemohou býti předmětem trestného činu maření exekuce podle § 1 zák. o mař. ex., ano podle předpisu toho jest vůbec nepřipustné, by jich zabavením, zájmem a prodejem vymáhající věřitel mohl dosíci uspokojení. I když tudíž dlužník takové zabavené předměty odstraní, jest zodpověden po případě jen podle § 3 zák. o mař. ex., nikoli však podle § 1 téhož zákona. Okolnost tato jest důležitá i při zjišťování subjektivní stránky přečinu (po případě přestupku) podle § 1 zákona, zda měl pachatel vůbec úmysl zmařiti uspokojení věřitele, jednal-li jen v domnění, že vymáhajícímu věřiteli vůbec nepřisluší právo na konkrétní exekuční úkon, či zda jen chtěl zabavené věci odstraniti, by úřad s nimi nemohl nakládati. Třebas rozsudek dospěl k přesvědčení, že obžalovaný prodal krám i se zabavenými předměty v úmyslu, by zmařil uspokojení vymáhající věřitelky v exekuci již vedené a po případě v další hrozící exekuci, neobsahuje rozsudek vzhledem k námitce potřebné zjištění, že krám obžalovaného, obsahující i předměty zabavené, jest takovým majetkovým předmětem, že by vymáhající věřitel exekučními úkony na něj vedenými mohl podle platných předpisů exekučního řádu způsobem přípustným dosíci uspokojení. Pro otázku, zda některý předmět jest z exekuce vyloučen, jest rozhodnou již ona skutečnost sama o sobě, a není třeba, by dlužník byl závčas vyrozuměn o vyloučení exekučním soudem. Nemá proto významu, což rozsudek zdůrazňuje, že obžalovaný před prodejem věcí nevyčkal rozhodnutí exekučního soudu o své námitce, pokud se týče nestaral se o to, zda jeho právní zástupce podle jeho pokynu učinil u soudu příslušný návrh. Okolnost, že dlužník před prodejem věcí učinil návrh na vyloučení věcí z exekuce, po případě vyzval svého zástupce, by podal takový návrh u exekučního soudu, může podle okolností, i kdyby tu objektivně nebyly předpoklady § 251 ex. ř. (čís. 6) míti význam pro posuzování subjektivní stránky jeho činu. Návrhy obžalovaného sloužily tudíž podstatným způsobem k jeho obhajobě a jejich zamítnutím byl porušen předpis § 3 tr. ř.; bylo tudíž zrušiti rozsudek jako zmatečný z důvodů § 281 čís. 4 tr. ř. a vrátiti věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Jest ještě podotknouti, že v souzeném případě tím více jest důležitou a rozhodnou otázkou přípustnosti exekuce na zabavené předměty, an se podle zodpovídání se obžalovaného a po-

dle zjištění rozsudku stěžovatel nevzdal zcela holičské živnosti, nýbrž provozuje ji dále na jiném místě, použiv peněz stržených za obchod k zakoupení nového obchodu. Podle odpovídání se obžalovaného, jehož rozsudek rovněž použil za podklad rozhodnutí, jest prodejem krámu za 37.000 Kč rozuměti odstoupení zavedené dílny holičské s veškerým zařízením, čítajíc v ně zabavené čtyři předměty. Nálezací soud při novém projednání věci bude tudíž musiti řešiti i otázku, zda (nehledíc k předpisu § 251 tr. ř.) jest živnost obžalovaného jako živnost řemeslná ve smyslu § 1 čís. 43 živn. ř. vhodným předmětem exekuce podle § 341 ex. ř. a zda po případě i při jejím prodeji za 37.000 Kč způsobená škoda převyšovala 2.000 Kč, ať by již v příčině zabavených čtyř předmětů bylo prokázáno, že jako věci podle § 251 čís. 6 ex. ř. exekuci nepodléhající nemohly o sobě býti předmětem maření exekuce ve smyslu § 1 zák. o mař. ex., po případě že by obžalovanému nebylo lze ve směru tom přiznati vinu s hlediska subjektivní stránky skutkové podstaty tohoto trestného činu, či v prodeji tom byly shledány všechny náležitosti tohoto trestného činu po objektivní i subjektivní stránce. Dále bude soudu dbáti i toho, že jako možný předmět odstranění s hlediska § 1 zák. o mař. ex. přichází ovšem v úvahu nejen krám jako takový, nýbrž i peníze za něj stržené, takže bude nutno uvážiti a zjistiti, jak si v tomto směru obžalovaný počínal, jakým úmyslem byl při tom veden a zejména, zda použil celého výtěžku na zakoupení nového krámu (obchodu).

Čís. 3759.

Věc jest »svěřenou« ve smyslu § 183 tr. zák., byla-li jejím držitelem (netřeba ani, by to byl její vlastník) odevzdána skutečně v moc pachatelovu buď podle dohody, neb i jen v předpokladu, že s ní naloží ve smyslu odevzdatelově.

I zmocněnec se dopouští zpronevěry, když, nemaje připravenou dostatečnou úhradu, použije svěřených peněz pro sebe.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Zm II 355/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 27. června 1929, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil rozsudek nálezacího soudu a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., právem namítá, že není správným právní názor nálezacího soudu, že (v ději zjištěném v rozsudku) není skutkové podstaty zločinu zpronevěry po stránce objektivní. Poněvadž nálezací soud vylou-